

Arrest

nr. 63 538 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 11 november 1985 te Serrekunda. U bent van Wolof origine en u bent moslim. U woonde samen met uw ouders, twee broers en zus in Serrekunda. U werkte als loodgieter in Gambia, samen met uw oudere broer.

Uw vader was imam. Op 24 januari 2010 kwam uw vader naar u toe en zei dat u moest huwen. U antwoordde echter dat u niet wou trouwen omdat u homoseksueel bent. Deze homoseksuele gevoelens had u al tijdens uw jeugd. In 2009 ontmoette u een senegalees, (C.), op het strand in Gambia, die werkte als prostitué in het sekstoerisme. Met (C.) had u een seksuele relatie. U heeft geen andere relaties gehad in Gambia, noch met jongens, noch met meisjes. Toen u uw vader vertelde dat u homoseksueel was, werd uw vader erg kwaad. Hij greep naar een wapen en wou u zelfs doden. Uw oudere broer kwam vervolgens tussen en zei tegen uw vader contact op te nemen met de militairen. Zoniet zou uw vader problemen krijgen met justitie. Enkele soldaten zijn diezelfde dag naar de

woning van uw familie gekomen om u te arresteren. Deze militairen namen u mee naar hun militaire basis. Op deze militaire basis werd u gedurende vier uren opgesloten. De soldaten lieten u diezelfde dag nog gaan maar ze gaven u twee dagen de tijd om het land te verlaten. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u doden. U bent naar Banjul gevlucht en heeft daar één nacht doorgebracht. U bent naar de haven van Banjul gegaan en op 25 januari 2010 bent u daar iemand tegengekomen aan wie u uw problemen uitlegde. Deze persoon zei dat u een boot kon nemen om het land te ontvluchten. Een vriend van u, (P.S.), was inmiddels ook naar Banjul gekomen. Hij bracht geld mee zodat u deze boot kon nemen richting het buitenland. U hebt vervolgens twee dagen doorgebracht in de boot, en op 27 januari 2010 heeft u de haven van Banjul verlaten. U wist niet waar de boot naartoe zou gaan. Op 2 februari 2010 bent u in België aangekomen, en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient ten eerste vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Volgens uw verklaringen voelde u reeds tijdens uw jeugd dat u homoseksueel was en zou u geboren zijn als homoseksueel (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Op de vraag vanaf welke leeftijd u zich aangetrokken voelde tot jongens antwoordt u dat u sinds uw vijftiende diep in u voelde dat u homoseksueel was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u zeker wist dat u homoseksueel was, komt u niet verder dan te zeggen dat u dat raar vond, dat u zich niet aangetrokken voelde tot meisjes. Wanneer u deze vraag een tweede maal wordt gesteld, antwoordt u nogmaals ontwijkend en brengt u zelfs uw jongere broer ter sprake met wie u het bed deelde tijdens uw jeugd, en verklaart u dat uw homoseksuele gevoelens toen al naar boven kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Los van het feit dat u niet duidelijk, en zelfs wat ontwijkend, antwoordt op deze vragen over uw gevoelens op het moment dat u zeker wist dat u homoseksueel was, zijn deze antwoorden des te opmerkelijker gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. U lijkt uw homoseksualiteit gewoon aanvaard te hebben zonder uzelf al te veel vragen te hebben gesteld. Dit erg weinig doorleefde antwoord komt dan ook niet overtuigend over aangezien u toch in een maatschappij en omgeving leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. U geeft trouwens later in het gehoor zelf aan dat de houding van de Gambianen ten opzichte van homoseksuelen niet echt tolerant te noemen is en dat, indien ze deze personen te pakken zouden krijgen, ze in staat zouden zijn deze personen te doden (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dat u zich niet meer vragen stelde over uw homoseksuele gevoelens is des te frappanter aangezien u uit een religieuze moslimfamilie komt en uw vader zelfs imam is (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op de vraag hoe u uw homoseksualiteit met uw geloof verzoende, antwoordt u dat u moslim blijft ondanks uw homoseksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Nergens brengt u gevoelens van angst, twijfel of onzekerheid ter sprake die toch verwacht mogen worden tijdens de ontdekking van een homoseksuele geaardheid in een homofobe omgeving.

Tijdens het gehoor verklaart u vóór uw seksuele relatie met (C.) nooit eerder relaties met jongens, noch met meisjes te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op de vraag of u dan al gevoelens hebt gehad voor andere mannen vóór uw relatie met (C.), antwoordt u dat er dikwijls jongens waren die u kende en tot wie u zich aangetrokken voelde maar dat u schrik had om uw gevoelens te tonen of te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u tot tweemaal toe gevraagd of u voorbeelden kan geven van mannen voor wie u gevoelens heeft gehad maar aan wie u het niet durfde te vertellen. Eerst antwoordt u ontwijkend door nogmaals te stellen dat u gevoelens had, maar dat u die niet kon uitdrukken, om vervolgens te verklaren dat u geen voorbeelden kan geven en dat u bang was om deze personen te benaderen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Redelijkerwijze zou men mogen verwachten van iemand die verklaart dikwijls gevoelens te hebben gehad voor personen die hij kent, dat deze persoon hier ook concrete voorbeelden van kan aanhalen. Deze verklaringen komen dan ook niet overtuigend en doorleefd over.

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde homoseksuele relatie met (C.). U verklaart tijdens het gehoor één relatie met een man te hebben gehad in Gambia, namelijk met (C.) (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Later tijdens het gehoor wanneer u vragen gesteld worden betreffende deze relatie, blijkt (C.) iemand te zijn die werkzaam is in het sekstoerisme en dat jullie slechts een seksuele relatie hadden. Bovendien diende u iedere keer te

betalen nadat jullie seks hadden gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Er kunnen echter enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende jullie eerste ontmoeting. U beweert hem ontmoet te hebben op het strand van Palmarima. Volgens uw verklaringen zou u het initiatief hebben genomen en hem benaderd hebben nadat u hem hoorde bellen met iemand over homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tot tweemaal toe wordt u vervolgens gevraagd wat (C.) dan vertelde via telefoon en hoe u wist dat hij het over homoseksualiteit had. U slaagt er echter niet in om op deze vragen een verduidelijkend antwoord te geven. U antwoordt en herhaalt telkens dat hij praatte over homoseksuele dingen en dat u begreep dat het over homoseksualiteit ging, maar slaagt er niet in om dit te verduidelijken of te concretiseren (zie gehoorverslag CGSV, p.9). Nochtans zou volgens uw verklaringen dit de reden geweest zijn waarom u hem benaderde. Redelijkerwijze zou men dus mogen verwachten dat u meer en concretere informatie over dit telefoongesprek zou kunnen geven, aangezien dit de aanleiding vormde van jullie eerste ontmoeting. Bovendien is het opmerkelijk dat (C.) in het openbaar zo openlijk over homoseksualiteit zou praten gezien het homofobe klimaat in Gambia. U geeft trouwens zelf aan tijdens het gehoor dat (C.) zich bewust was van het feit dat hij problemen kon krijgen in Gambia omwille van zijn homoseksualiteit en dat hij daarom zijn voorzorgen nam (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Daarom is het des te opmerkelijker dat hij het zo openlijk via telefoon over homoseksualiteit zou hebben. Het is eveneens bedenkelijk dat u hem benaderd zou hebben en dat u hem onmiddellijk gezegd zou hebben dat u ook homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p.9), omdat u hem dus zou hebben horen praten over homoseksualiteit. Volgens eerdere verklaringen van u tijdens het gehoor was immers niemand op de hoogte van uw homoseksualiteit, had u tot dan toe met geen enkele persoon gesproken over uw homoseksuele geaardheid en durfde u niemand te benaderen wanneer u zich aangetrokken voelde tot een bepaalde persoon. Dat u op dat ogenblik plotseling wel de behoefte voelde om uw gevoelens onmiddellijk uit te drukken en bovendien zelf het initiatief te nemen, kan dan ook als bedenkelijk bestempeld worden. U slaagt er bovendien niet in jullie eerste ontmoeting in de tijd situeren. Nadat u zich eerst vergist van jaartal, verklaart u (C.) ontmoet te hebben in 2009, maar de maand of de periode in het jaar kan u zich niet meer herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U weet wel dat u hem op een zaterdag hebt ontmoet en dat jullie de week nadien, eveneens op een zaterdag, voor de eerste maal seks hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Logischerwijze zou men mogen verwachten dat u dan eveneens weet tijdens welke periode van het jaar jullie eerste ontmoeting heeft plaatsgevonden aangezien u (C.) amper twee jaar geleden voor het eerst heeft ontmoet en niet in 2004 zoals u eerst, per vergissing, aangaf.

Ondanks het feit dat jullie elkaar één of tweemaal per maand zagen vanaf jullie eerste ontmoeting in 2009 tot het moment waarop u Gambia heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10), kan u weinig over (C.) zelf vertellen. Uiteraard kan men niet verwachten dat u evenveel details over (C.) zou kunnen geven als over een eventuele partner waarmee u een echte relatie zou hebben gehad. (C.) en u zouden immers slechts een (betaalde) seksuele relatie hebben gehad. Toch geeft u zelf aan dat jullie tijdens jullie regelmatige ontmoetingen niet alleen seks hadden maar ook over andere dingen praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U weet echter niet vanwaar hij afkomstig is in Senegal of wat hij in Senegal deed voordat hij naar Gambia kwam, u beweert zijn familienaam niet onthouden te hebben, en u kan hem slechts summier beschrijven wanneer u gevraagd wordt om zijn uiterlijk te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10-12). Bij de beschrijving van zijn uiterlijk komt u niet verder dan te zeggen dat hij redelijk groot en zwart is, dat hij grote ogen heeft en dat hij redelijk breed is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Op de vraag hoe iemand (C.) zou herkennen indien hij hem zou tegenkomen op straat, antwoordt u dat u wel kan zeggen hoe (C.) eruit ziet, maar dat u niet kan zeggen hoe hem te herkennen op straat (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U weet dan ook niet echt te overtuigen wat uw beweerde seksuele relatie met (C.) betreft.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. U verklaarde in Gambia geen andere homoseksuelen, behalve (C.), te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.13) en kent geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.13). (C.) zou u verteld hebben dat ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen wel degelijk zouden bestaan, maar dat die vooral voor blanken zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U weet echter niet om welke ontmoetingsplaatsen het dan zou gaan. U beweert ook geen andere homoseksuelen persoonlijk te kennen die problemen hebben omwille van hun geaardheid in Gambia - u beweert immers geen homoseksuelen te kennen tout court - maar u beweert dat u er wel al heeft over horen praten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U beweert er met name weet van te hebben via uw vriend (P.S.), maar kent persoonlijk geen homoseksuelen die zulke problemen hebben gekend.

Toen u verder gevraagd werd of u weet had van krantenartikels of TV-programma's betreffende homoseksualiteit die in de Gambiaanse media verschenen, gaf u aan er nooit over gehoord of gelezen te hebben, omdat u bezig was met uw werk (gehoor CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat

er de laatste jaren heel wat artikels in de Gambiaanse media verschenen, over homoseksuelen die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Gambia. Het feit dat dit u blijkbaar niet is opgevallen, hoewel er veel aandacht naar ging, toont aan dat u zich niet betrokken voelde bij deze berichtgeving en is opnieuw een ernstige grond om uw beweerde homoseksuele geaardheid in vraag te stellen.

U weet eveneens niet op basis van welke wet of op basis van welk wetsartikel homoseksualiteit of homoseksuele handelingen in Gambia strafbaar zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13), en u weet niet welke straf u riskeert in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U beweert dat homoseksuelen in Gambia opgesloten kunnen worden tot hun dood, of dat men hen kan vermoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat homoseksualiteit strafbaar is gesteld in een wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek en dat dit misdrijf bestraft kan worden met een gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie). Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Gambia, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land, de daarbij horende potentiële gevolgen, alsook de wetgeving hieromtrent. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of homoseksualiteit in België is toegelaten, antwoordt u dat u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Van iemand die al meer dan een jaar in België is, beschikt over een advocaat om zijn belangen te verdedigen, en die beweert homoseksueel te zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden op de hoogte te zijn of homoseksualiteit al dan niet is toegelaten in het land waar hij reeds meer dan een jaar verblijft, zeker aangezien vervolging omwille van uw seksuele geaardheid net de reden is van uw asielaanvraag en dus verblijf in België. Uw verklaringen hieromtrent zijn bijgevolg niet overtuigend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen. Zo kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bekentenis tegenover uw vader dat u homoseksueel zou zijn. Uw vader zou naar u toe zijn gekomen en gezegd hebben dat u moest huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U zou hierop geantwoord hebben dat u niet wou trouwen omdat u homoseksueel zou zijn. Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u dit zo direct en openlijk zegt tegen uw vader. Tijdens het gehoor zegt u immers herhaaldelijk dat u wist dat u problemen zou krijgen indien uw vader te weten zou komen dat u homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.8). U zegt zelfs dat uw vader tot alles in staat zou zijn indien hij uw homoseksuele geaardheid zou ontdekken (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is bijgevolg niet begrijpelijk dat u tegenover uw vader zou bekennen homoseksueel te zijn wetende dat u hierdoor problemen zou krijgen, ook al, zoals reeds eerder gezegd, omdat u in een homofobe omgeving en maatschappij leefde. Bovendien zegt u zelf tijdens het gehoor - op de vraag waarover u en (C.) dan zoal praatten - dat u en (C.) problemen zouden kunnen krijgen en dat jullie moesten oppassen dat jullie seksuele relatie niet ontdekt zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw discrete en voorzichtige gedrag betreffende uw geaardheid komt bijgevolg helemaal niet overeen met de impulsieve en onvoorzichtige repliek en bekentenis tegenover uw vader wanneer die u zou gezegd hebben dat u moest huwen. Uw antwoord op de vraag waarom u dan toch tegen uw vader zei dat u homoseksueel was, met name dat u niet wou liegen (zie gehoorverslag CGVS, p.8), komt niet overtuigend over. Het is niet aannemelijk dat u zichzelf op deze manier in de problemen zou brengen. Daarenboven wordt u later tijdens het gehoor nog eens gevraagd of u wist wat de mening van uw vader was over homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p.13). In tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, met name dat u problemen zou krijgen indien uw vader zou weten dat u homoseksueel bent, zegt u dat u niet weet wat de mening van uw vader hieromtrent is en dat u niet wou raden naar zijn mening hierover. **Deze door u afgelegde verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.**

Bovendien kunnen nog enkele bedenkingen gemaakt worden betreffende uw aanhouding en vrijlating door de militairen. Tijdens het gehoor zegt u zelf dat homoseksuelen gedood zouden worden indien ze worden aangehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U zegt ook dat homoseksuelen het risico lopen opgesloten te worden tot hun dood of zelfs vermoord te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U slaagt er vervolgens niet in om te verklaren waarom de militairen u dan wel hebben laten gaan en u twee dagen de tijd hebben gegeven om het land te verlaten. Indien ze u werkelijk wilden opsluiten of zelfs doden, is het niet logisch dat ze uiteindelijk beslisten u vrij te laten mits de voorwaarde dat u het land zou verlaten. Op de vraag waarom de militairen u lieten gaan, antwoordt u dat ze misschien niet zeker waren dat u homoseksueel zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nochtans had uw vader tegen de militairen verteld dat u homoseksueel zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en nergens blijkt dat ze

dat in twijfel zouden hebben getrokken of dat ze die verklaringen verder zouden onderzocht hebben, bijvoorbeeld door u te ondervragen. Uw verklaringen betreffende uw aanhouding en vrijlating door militairen zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen.

Tenslotte legde u op het Commissariaat-generaal een bewijs van geboorte voor dat moet aantonen dat u in Gambia geboren bent. Uw identiteit en nationaliteit worden echter niet meteen in twijfel getrokken. U legde ook een psychiatrisch verslag voor op het Commissariaat-generaal dat melding maakt van uw medische en psychiatrische problemen. Uw advocaat Meester (V.D.S.) wees eveneens op uw medische problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Met betrekking tot uw medische toestand dient echter opgemerkt te worden dat de door uw advocaat aangehaalde medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw advocaat heelt wel aan dat in deze documenten sprake is van uw problemen in Gambia, maar dit betreft enkel uw verklaringen aan de arts in het kader van de anamnese. Verder wordt over uw problemen in Gambia door de arts zelf niets verklaard. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel evenals de schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij verwijst naar rechtsleer omtrent de bewijslast en voert aan dat het duidelijk is dat er geen reden is om te twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn homoseksuele geaardheid. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft gesteld dat verzoeker ontwijkend heeft geantwoord op de vragen omtrent zijn gevoelens bij het ontdekken van zijn homoseksualiteit, betoogt verzoeker dat hij duidelijk heeft geantwoord wanneer hij deze gevoelens heeft ontdekt en dat hij zichzelf op dat ogenblik ‘raar’ vond omdat hij zich niet tot meisjes aangetrokken voelde. Hij stelt niet te weten wat hij nog meer had kunnen antwoorden op de betreffende vragen. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een doorleefd antwoord heeft gegeven en openlijk vanuit zijn eigen beleving en ervaring heeft gesproken. Waar het CGVS heeft gesteld dat verzoeker geen gevoelens van angst of onzekerheid heeft gekend, merkt verzoeker op dat hij heel veel schrik had dat zijn homoseksualiteit zou worden ontdekt en dat dit de reden was dat hij de mannen voor wie hij gevoelens had niet durfde aan te spreken. Hij stelt dat de schrik voor de reactie van de maatschappij in grote mate zijn leven beheerste en dat dit ook tot uiting komt in zijn verklaringen. Verzoeker voert aan dat hij maar al te goed beseftte dat hij gevaar liep in Gambia indien hij openlijk voor zijn homoseksualiteit zou uitkomen. Hij bevestigt dat uit het administratief dossier blijkt dat homoseksuele gedragingen in Gambia niet getolereerd worden omwille van sociaal-religieuze bezwaren en het bovendien wettelijk strafbaar is. Het feit dat hij moslim is en voor zichzelf heeft uitgemaakt dat hij zijn homoseksuele gevoelens laat primeren op de uitlatingen van een aantal prominenten in de Islam, vormt volgens verzoeker geen bewijs dat hij niet anders geaard kan zijn. Hij betoogt dat de Islam voor hem in de eerste plaats een religie is van verdraagzaamheid. Bovendien is het voor hem onmogelijk zijn homoseksuele geaardheid ter zijde te schuiven louter en alleen omwille van religieuze bezwaren.

Waar het CGVS omtrent zijn homoseksuele relatie met C. opmerkt dat hij geen details kan geven over de inhoud van het telefonisch gesprek dat C. heeft gevoerd, betoogt verzoeker dat niet van hem mag worden verwacht dat hij een woordelijke weergave geeft van dit gesprek. Hij stelt dat hij enkel heeft gehoord wat C. heeft verteld en hieruit heeft kunnen afleiden dat C. homoseksueel was. Wat er concreet werd verteld is volgens verzoeker niet dermate essentieel dat het niet kunnen reproduceren van het gesprek afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn relaas. Deze motivering is volgens verzoeker dan

ook niet van aard om de kern van zijn relaas op afdoende wijze te kunnen ontcrachten. Waar het CGVS zich verbaast over het feit dat verzoeker zich wel heeft durven uiten ten aanzien van C., merkt verzoeker op dat er geen reden is om dit bedenkelijk te vinden. Hij stelt dat hij bij de andere mannen immers nooit heeft geweten of zij homoseksueel waren waardoor hij schrik had zijn gevoelens te uiten. Dit was volgens verzoeker geheel anders bij C. aangezien hij door het telefonisch gesprek wist dat C. homoseksueel was.

Betreffende de stelling van het CGVS dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij weet van waar C. afkomstig is uit Senegal en wat hij er voordien deed, voert verzoeker aan dat dit details betreffen die men enkel kan geven over een partner met wie men zou samenwonen. Hij benadrukt dat zijn relatie met C. louter seksueel was en dat zij elkaar slechts tweemaal per maand zagen. Waar het CGVS verwacht dat verzoeker een kenmerkende visuele eigenschap van C. kan geven, merkt verzoeker op dat dit niet mogelijk is omdat C. geen uitgesproken kenmerk heeft.

Wat betreft verzoekers kennis van de leefwereld en juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst, betoogt verzoeker dat het duidelijk is dat het CGVS haar materiële motiveringsplicht niet is nagekomen, minstens niet met de nodige redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. Waar het CGVS er volgens verzoeker van uit gaat dat hij door zijn seksuele geaardheid op de hoogte diende te zijn van andere homoseksuelen of ontmoetingsplaatsen, merkt verzoeker op dat C. de enige homoseksueel was bij wie hij zich heeft ge-out. Verzoeker stelt dat het dan ook duidelijk is dat het CGVS de feiten niet correct heeft geïnterpreteerd en geen rekening heeft gehouden met het specifieke karakter van zijn relaas. Hij benadrukt dat hij immers slechts één 'geheime' relatie heeft gehad.

Omtrent zijn bekentenis ten aanzien van zijn vader dat hij homoseksueel was, stelt verzoeker dat deze openbaring gekaderd dient te worden in de verhitte discussie omtrent de noodzaak voor verzoekers vader dat hij zou huwen. Hij betoogt dat hij niet wist wat de reactie van zijn vader zou zijn op de ontdekking van zijn homoseksualiteit, doch hij had niet verwacht dat zijn vader uitzinnig van razernij zou worden en uiteindelijk zijn eigen zoon door militairen zou laten arresteren. Verzoeker benadrukt dat dit niet strijdig is met zijn voorheen discreet en voorzichtig gedrag omtrent zijn geaardheid.

Hij stelt dat het duidelijk is dat hij zijn relaas zo volledig en coherent mogelijk heeft verteld, dat zijn relaas niet behept is met hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden en dat er dan ook geen reden is om te twijfelen aan zijn geaardheid. Aangezien zijn geaardheid vaststaat en homoseksueel gedrag in Gambia niet wordt getolereerd en zelfs strafbaar is, had het CGVS hem dan ook de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen. Verzoeker verwijst te dezen naar een rapport van Amnesty International inzake rechten voor homoseksuelen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar het doel van het statuut van subsidiaire bescherming en stelt dat er in zijn hoofde duidelijk sprake is van een risico op onmenselijke behandeling, vermits hij omwille van zijn seksuele geaardheid enorme problemen heeft gekend, en bij terugkeer zal blijven kennen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de artikelen en de informatie in het administratief dossier. Hij stelt dat hij werd opgepakt en beschuldigd van homopraktijken en uit vrees voor zijn leven zijn land is moeten ontvluchten. Er bestaat volgens verzoeker een gegrond risico op homofobe reacties en uitsluitingen, die moeten worden beschouwd als onmenselijk en vernederend, zeker wanneer hij nu zou terugkeren naar Gambia. Verzoeker stelt nochtans te verlangen naar de mogelijkheid tot openheid van zijn seksuele oriëntatie aangezien dit voor hem betrekking heeft op de fundamentele aspecten van de menselijke identiteit. Hij voert aan dat hij zijn geaardheid ten volle, in alle openheid en veiligheid, wil kunnen beleven in België. Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International en benadrukt dat het onmenselijk zou zijn om hem te laten terugkeren naar Gambia, waar hij geconfronteerd zal worden met dezelfde problemen als voorheen. Hij stelt dat dit niet alleen een vrees is maar ook een zekerheid.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker heeft vage verklaringen afgelegd omtrent zijn homoseksuele relatie met C. Zo heeft hij inzake de omstandigheden waarin hij C. heeft ontmoet, verklaard zelf het initiatief te hebben genomen en C. te hebben benaderd nadat hij hem had horen bellen met iemand over homoseksualiteit (administratief dossier, stuk 3, p. 8-9). Gevraagd wat C. vertelde via de telefoon en hoe hij wist dat C. het over homoseksualiteit had, stelde verzoeker vaag "*hij praatte over homoseksuele dingen*" (*ibid.*, p. 9). Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer concrete informatie over het telefoongesprek kan geven vermits dit gesprek de aanleiding was van zijn eerste ontmoeting met C. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker zelf het initiatief heeft genomen en aan C. onmiddellijk heeft gezegd dat hij ook homoseksueel was. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat niemand op de hoogte was van zijn homoseksuele geaardheid en dat hij niemand durfde te benaderen omdat hij niet wist hoe men zou reageren (*ibid.*, p. 7-8).

Verzoekers louter algemene beweringen inzake het telefonisch gesprek van C. en de angst zijn gevoelens ten aanzien van andere mannen te uiten, zijn niet afdoende om de voormelde concrete vaststellingen te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat hij zijn eerste ontmoeting met C. niet in de tijd heeft kunnen situeren hoewel deze ontmoeting slechts twee jaar geleden heeft plaatsgevonden en dat C. in het openbaar zo openlijk over homoseksualiteit heeft gesproken hetgeen niet plausibel is omwille van het homofobe klimaat in Gambia. Deze motiveringen vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, daar zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind.

Met recht heeft de commissaris-generaal voorts vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd omtrent het uiterlijk van C. en niet op de hoogte was van (i) zijn afkomst uit Senegal; (ii) wat hij in Senegal deed voordat hij naar Gambia kwam; (iii) zijn familienaam.

Verzoekers louter algemene beweringen dat de afkomst van C. uit Senegal en zijn activiteiten aldaar details betreffen die men enkel kan geven over een partner met wie men zou samenwonen, dat zijn relatie met C. louter seksueel was en dat zij elkaar slechts tweemaal per maand zagen en dat C. geen uitgesproken visuele eigenschap had, zijn niet afdoende om de voormelde concrete vaststellingen te ontkrachten.

Voornoemde vage verklaringen en onwetendheden ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele relatie met C.

Verzoeker heeft tevens vage verklaringen afgelegd betreffende de ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid. Zo heeft verzoeker verklaard dat hij reeds tijdens zijn jeugd voelde dat hij homoseksueel was en dat hij als homoseksueel is geboren (*ibid.*, p. 7). Gevraagd vanaf welke leeftijd hij zich aangetrokken voelde tot mannen heeft verzoeker gesteld "*Vanaf mijn vijftiende voelde ik diep in mij dat ik homo was*" (*ibid.*, p. 7). Vervolgens gevraagd wat hij voelde op het moment dat hij zeker wist dat hij homoseksueel was, verklaarde hij aanvankelijk vaag dat hij zich nooit aangetrokken heeft gevoeld tot meisjes en hij dat raar vond en vervolgens dat hij de gevoelens al had op het moment dat hij in bed lag met zijn jongere broer maar er niets mee kon doen aangezien het zijn broer was (*ibid.*, p. 7). Voorts heeft verzoeker verklaard dat er vaak jongens waren die hij kende en tot wie hij zich aangetrokken voelde (*ibid.*, p. 8). Gevraagd naar voorbeelden van mannen voor wie hij gevoelens had, trachtte verzoeker aanvankelijk de vraag te ontwijken en verklaarde vervolgens dat hij geen voorbeelden kon geven uit angst hen te benaderen (*ibid.*, p. 8).

Het komt niet doorleefd over dat verzoeker geen concrete voorbeelden kan geven van personen voor wie hij gevoelens had en dat hij geen gevoelens van angst, vertwijfeling of onzekerheid ter sprake heeft gebracht inzake de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksuelen in zijn land van herkomst. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker uit een religieuze moslimfamilie komt en zijn vader imam is en hij later tijdens het gehoor zelf heeft verklaard *“De Gambianen zijn moslim, indien ze deze personen te pakken zouden krijgen, zouden ze in staat zijn die personen te doden, het is een groot probleem in Gambia” (ibid., p. 13).*

Verzoeker beperkt zich tot het louter verwijzen naar zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS, tot het uiten van de louter algemene bewering dat het voor hem onmogelijk is zijn homoseksuele geaardheid ter zijde te schuiven louter en alleen omwille van religieuze bezwaren en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal daar waar hij stelt dat hij in tegenstelling tot de bewering van het CGVS wel degelijk een doorleefd antwoord heeft gegeven en dat hij maar al te goed beseftte dat hij gevaar liep in Gambia indien hij openlijk zou uitkomen voor zijn homoseksualiteit. Hij onderneemt echter niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

De commissaris-generaal heeft voorts op goede grond geoordeeld dat verzoekers kennis van de leefwereld van homoseksuelen in zijn land van herkomst erg beperkt is. Verzoeker is immers niet op de hoogte van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen en kent naast C. geen andere homoseksuelen.

Verzoekers louter algemene bewering dat C. de enige homoseksueel was bij wie hij zich ge-out heeft, is niet afdoende om de voormelde concrete vaststellingen te ontcrachten.

Verzoeker voert verder geen concreet verweer ten aanzien van de pertinente motiveringen in de bestreden beslissing inzake zijn gebrek aan kennis over (i) krantenartikels of TV-programma's betreffende homoseksualiteit; (ii) de wet of het wetsartikel die homoseksualiteit of homoseksuele handelingen in Gambia strafbaar stellen; (iii) de straf die hij er riskeert; (iv) het feit of homoseksualiteit in België is toegelaten.

De commissaris-generaal heeft met recht vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn bekentenis tegenover zijn vader dat hij homoseksueel was. Zo heeft verzoeker aanvankelijk verklaard *“ik wist dat ik problemen zou krijgen als hij het zou weten” (ibid., p. 5)* en *“ik weet zeker dat als hij het geweten had, dat hij in staat is om alles te doen” (ibid., p. 8).* Later tijdens het gehoor heeft verzoeker evenwel geheel in strijd met het voorgaande verklaard dat hij niet wist wat de mening van zijn vader over homoseksualiteit was en dat hij ook niet wou raden naar zijn houding (*ibid., p. 13*).

Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoeker heeft tevens incoherente verklaringen afgelegd inzake het wapen waarmee zijn vader heeft gedreigd hem te zullen vermoorden. Zo heeft hij in de vragenlijst gesteld dat zijn vader hem zou vermoorden met een koord die hij had genomen (administratief dossier, stuk 12) terwijl hij op het Commissariaat-Generaal heeft verklaard dat zijn vader hem wou doden met een mes (administratief dossier, stuk 3, p. 5).

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat de door hem afgelegde verklaringen betreffende zijn aanhouding en vrijlating door de militairen niet geloofwaardig zijn.

Voornoemde vaststellingen ondermijnen verder de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Dient overigens te worden opgemerkt dat verzoeker geen concreet verweer voert ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing inzake de door hem neergelegde stukken. Deze motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

De algemene informatie waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, is niet van aard dat zij verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid kan herstellen.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker vraagt in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Gelet op de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. Daar waar verzoeker op algemene wijze alludeert op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek dient te worden opgemerkt dat hij niet *in concreto* uitwerkt waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.6. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS